

Poletno jutro.

Vsa zemlja se blesti v sijaju,
razvnema solčni jo poljub,
umika se lepote slaju
skrbi, težav moreči strup.

Srce je kakor vrt zoreči,
z zelenjem, cvetjem okrašen,
in k sladki, zaželjeni sreči
ga dviga hrepenenja sen.

Naj grem, naj stopim na dobrovo,
kjer vije se mladine krog,
in v radosti naj dvignem glavo —
med deco zopet sem otrok!

Rad angel bil bi paradiža,
da z mečem bi na straži stal,
in ako zlo hlineč se bliža —
od mladih src bi ga pregnal!

Vsa bol naj pade v prsi moje,
od dece vame vse gorje,
da ne zazna, kako hudó je,
kàdar je ranjeno srcé!

E. Gangl.

